

Ličení příběhu české rodiny", o "identitě společenské a národní", o "své analýze o tomto díle". Kašgar vůbec nebere v potaz, že se má věnovat fikčním světům, zvláštní struktuře postav, kompozičním postupům (kde zůstala problematika tzv. návratných motivů?), autobiografickému ladění narace apod.

Práci při všech zmíněných nedostatcích doporučuji k obhajobě pouze pod podmínkou, že pisatel vysvětlí nejasnosti, na které jsem upozornil. Bakalářské pojednání hodnotím známkou á o b ř e.

Pardubice, 7.5.2010

Doc. PhDr. Petr Poslední, CSc.

Oponentský posudek
na bakalářskou práci Tomáše Kašpara
"Český exil: tvorba Jaroslava Vejdovy"

Autorka práce přistupuje k povídkovému souborům Jaroslava Vejdovy se zjevným zaujetím a se snahou vnést do jejich interpretace svůj osobní zorný úhel. Činí tak tím spíše, že dosud neexistuje vejdovská monografie ani rozsáhlejší analytická studie objevující spisovatelův přínos pro exilovou tvorbu. Přesto však i ze skromné sekundární literatury (ponecháme-li stranou, že nepracuje např. se Slovníkem české prózy nebo se souborem studií Český Parнас) dokáže vytěžit poměrně málo a stejně tak omezuje se na čtenářské dojmy, místo aby skutečně analyzoval jednotlivé soubory. Celkově pak pisatelova práce působí dojemem letmo nahozených postřehů, navíc formulovaných ledabyly a po věcné stránce značně nepřesně.

Jistá povrchnost pohledu je zřejmá už v názvu práce, kdy jasně nevymezuje téma pojednání nebo klíčový problém výzkumu. Co má znamenat jakési "konstatování" - Český exil: tvorba Jaroslava Vejdovy? Ostatně hned v úvodu píše o "podrobné analýze a vzájemné komparaci" (s. 1), aniž by si stanovil, čeho se analýza nebo komparace mají týkat - tematiky (?), vypravěčského stylu (?), žánrových parametrů prózy (?). A to nemluvíme o zařazení vejdovských děl do kontextu (generačního?, exilového?, žánrového?) celé české prózy od 60. let 20. století do let 90. Pak ovšem vymezení jediného cíle - vystihnout jedinečnost vejdovovy tvorby - zní jako pouhá fráze. Fakticky hlubší průnik do textů umožňují (nejasně formulované) "Vybrané prvky vejdovovy literatury" (s. 38-48). Ty jsou ale připojeny k celé práci jen jako letmý "dodatek".

V rozporu s úvodními tvrzeními si Kašpar uzavírá cestu k pochopení "jedinečnosti" spisovatelových práz tím, jak jenom v každé kapitole převypráví "čříběh" a všechny ostatní poznatky týkající se stavby povídek komplikuje z Čulíka, Koskové, Pechara, Petříčka, Píši nebo Novotného. Nic na tom nemění ani občasné náznaky resouhlasu s recenzenty a s autory slovníkových hesel, popřípadě citace prozaických úryvků. Nelze se Kašparovu přístupu divit, když si neprostudoval základní teoretické práce o genealogii nebo naratologických otázkách. Proto se mu stává, že píše (zmateně) - např. o "tematické větvi vejdovova vnitřního konfliktu" (?), o "epickém